

ἔχει κατὰ νοῦν εἰμὴ τὰς Ἀθήνας. Καὶ κατὰ τὰς ἐσχά-
τας στιγμὰς ἐξετάζων ἐαυτὸν κατὰ πόσον ὑπὲρ τῆς
εὐδαιμονίας αὐτῶν εἰργάσθη, ἐν ᾧ οἱ φίλοι παρὰ τὴν ἐπι-
θανάτιον κλίνην ἔλεγον τὴν περιφάνειαν τῶν νικῶν αὐ-
τοῦ, ὅτι ἀπὸ τῆς Πυκνὸς ὡς Ζεὺς Ὀλύμπιος ἤστραπτε καὶ
ἐβρόντα, ὅτι οἱ νόμοι αὐτοῦ ὡς ἀξιώματα ἦσαν φιλοσοφικά,
ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἰδρῦθη ὁ Παρθενὼν καὶ ἐδιδάχθησαν ἐν τῷ
θεάτρῳ ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Κρατίνου οἱ
Ἀρχιλοχοί, αὐτὸς κρατήσας τὴν ὑστάτην πνοήν του ἐστράφη
πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπεν ὅτι ἀπαρέλιπον τὸν δικαιοτάτον ἔπαι-
νον δι' αὐτοί, ὅτι οὐδένα ἐπεχείρησεν ἄδικον καὶ ἄλογον καὶ
πρὸς βλάβην τῆς πατρίδος πόλεμον· διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἐκ τῶν
Ἀθηναίων ἐφόρσε μέλαν ἔνδυμα ἐξ αἰτίας αὐτοῦ.

Ἰδοὺ ἀφ' ἐτέρου ὁ Ἀλκιβιάδης—διὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ
ὑπὸ παρασίτων κολάκων περισσαινόμενος, διὰ τὸ κάλλος ὑπὸ
αἰσχυρῶν ἀνθρώπων ἀπολέσας τὴν αἰσχύνην, φιλοσοφικὰ
παιδεύματα καὶ παρὰ τῷ Σωκράτει παιδευθεὶς πρὸς κόσμον
καὶ ἐπίδειξιν μόνον, διότι περιύβριζεν αὐτὰ διὰ τοῦ βίου μετὰ
τῆς αὐτῆς ἀναίσχυντίας, μεθ' ἧς ἔκοπτε τὴν οὐρὰν τοῦ
σκύλου του, ὃν εἶχεν ἀγοράσῃ ἀντὶ δραχμῶν ἀρχαίων ἐπτα-
κισχιλίων, μεθ' ἧς ἐρράπιζεν ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸν περίσεμνον
Ἰππόνικον, οὗτινος ἐζήτει τὴν ἐπομένην τὴν θυγατέρα σύ-
ζυγον, ἵνα ἀποπέμψῃ αὐτὴν τὴν ἐπιούσαν—ἐρρίφθη καὶ εἰς
τὴν πολιτικὴν. Ὅπως εἰς τὸ συμπόσιον τοῦ ποιητοῦ Ἀγά-
θωνος, ὅπου φιλόσοφοι ψυχαὶ διαλέγονται, ὁ Ἐρυξίμαχος καὶ
ὁ Φαῖδρος καὶ ἡ Διοτίμα καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Σωκρά-
της, αὐτὸς ἀφ' οὗ διεκλόνησε τὴν θύραν, εἰσελαύνει κῶμον
ἄγων «σφόδρα μεθύων» καὶ ὑποδασταζόμενος ὑπὸ αὐλητρί-
δος καὶ ἄλλων ἀκολούθων, στέφανον δασὺν κισσοῦ καὶ ἴων
καὶ ταινίας πολλὰς ἔχων εἰς τὴν κεφαλὴν, οὕτω μεθύων καὶ
κωμάζων ἔβαλε χεῖρα εἰς τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Δι' αὐ-
τὸν ἡ πολιτεία ἦτο ὁ ἐγῴσμος αὐτοῦ· αὐτὸς καὶ οἱ τῶν
αἰσχυρῶν αὐτοῦ ὀρέξεις ὑπηρετοῦν. Εἶχεν ὁμολογηθῇ ἡ θαυ-
μασία Νικίειος εἰρήνη, θαυμασία, διότι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον
κερδήσῃ, μάλιστα ἠθικῶς διὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὡς Ἰώνων
φιλοτιμίαν. Τὴν κατέλυσε ὁ μέλλων νὰ προδώσῃ τὴν πα-
τρίδα του· διότι πᾶσα μὲν εἰρήνη, καὶ ἡ τιμιωτάτη, διὰ τοῦς
ὀχλαγωγούς εἶναι μισητή, αὐτὸς δὲ τὸν πόλεμον μυρίων ἔκρινε
πάροχον ὠφελιμάτων. Τί δι' αὐτὸν ἂν τὸ πλῆθος ἤθελε παθῇ
εἰς πολυφόνους μάχας ἢ ἄλλας συμφοράς; Αὐτὸς πρῶτος ἐκή-
ρυξεν ὡς πολιτικὸν δόγμα ἀνδρῶν πολιτευομένων κακούργων,
ὅταν φοβῶνται τὸν ἔλεγχον—ὃν γνωρίζουσιν ὅτι εἶναι δίκαιος
—τῶν πράξεων αὐτῶν, νὰ ρίπτωσι τὰ τυφλῶς εἰς αὐτοὺς πι-
στεύσαντα κράτη εἰς πόλεμον ἀπαράσκειον εἰς ἀνδράς εἰς τὸ
ἀκρότατον, εἰ δυνατόν, ἡσκημένους, ἀπρονόητον εἰς συμμα-
χίας καὶ φιλίας βεβαίαις, ἀπαράσκειον εἰς χρήματα. Καὶ
ἀναφέρουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐπορεύθη ποτὲ εἰς ἐπίσκεψιν
τοῦ Περικλέους, ἀλλ' οἱ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς οἰκετοὶ δὲν ἐπέ-
τρεψαν νὰ εἰσέλθῃ παρ' ἐκείνῳ εἰπόντες ὅτι ἀσχολεῖται
σκεπτόμενος πῶς θὰ δώσῃ λόγον πρὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν
πολιτείαν αὐτοῦ. Καὶ ὁ ἀναιδὴς καγχάσας εἶπε· «καλλύτε-
ρον νὰ ἐσκέπτετο πῶς νὰ μὴ δώσῃ λόγον», ὑπονοῶν νὰ δη-
λύσῃ τὰς Τριακοντούτεϊς σπονδὰς καὶ νὰ κηρύξῃ τὸν πόλε-
μον κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅπως θὰ ἔκαμνεν αὐτὸς ἄδια-
φορῶν διὰ τὰς συμφοράς τῶν πολιτῶν ὁ ἐθνοκατάρκτος.

Τοιοῦτος Μελχισεδέκ ὁ Κισσάμου, ὡς εἶπομεν, τοῦ λογι-
κοῦ καὶ ἐθνικοῦ ποιμνίου του ὁ προκαπιστής. Καὶ πλὴν τού-
του τότε (1821) ἐν Κρήτῃ ὀκτώ ἄλλοι ἀρχιερεῖς ὑπὲρ τοῦ γένους
ἡμῶν τοῦ ὀρθοδόξου καὶ Ἑλληνικοῦ πρόμαχοι καὶ μάρτυρες.
Πέραν ὡσαύτως ἐκεῖ εἰς τὴν Κύπρον τῇ 9 Ἰουλίου (1821)
ἐφανεύθησαν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ὁ μακαριώτατος αὐτῆς ἀρχιε-
πίσκοπος Κυπριανὸς μυθικοῦ θάρρους καὶ ἐθελουσίας μετὰ

τριῶν τῆς νήσου μητροπολιτῶν, τοιαῦτα δὲ θύματα ἱερώτατα
οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Τριπόλεως ἀποθανόντες ἀρχιερεῖς
μετ' ἄλλων ἱερέων. Ὅποιον δ' ἐκπάγλου μεγαλείου θέαμα
ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ ἀπαγχονισμὸς ἐννέα ἀρχιερέων καὶ
τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου καὶ ἐν Ἀνδριανουπόλει τοῦ πρώην
Πατριάρχου Κυρίλλου, οἵτινες πάντες ἀφόβητοι εὐλογοῦντες
τὴν θηλειὰν τῆς ἀγχόνης μετὰ περιφρονήσεως ἔλεγον πρὸς
τὸν δῆμιον ἀεκέτεσσον τὴν διαταγὴν τοῦ ἀσεβοῦς κυρίου
σου καὶ ἐγκώμια ἔψαλλον εἰς τὴν μακαρίαν ὁδόν, ἣν ἐπο-
ρεύοντο, ὅπου ἡτοιμάσθη δι' αὐτοὺς τόπος ἀναπαύσεως».

Ἰδοὺ ἡγεμόνες λαοῦ καὶ παρ' αὐτοὺς οἱ ἡγιασμένοι τοῦ
γένους διδάσκαλοι, ἀπόστολοι τῆς Μεγάλης ιδέας, ἐν πενίᾳ
ἐνδεῇ διζόντες βίον, ἐν κινδύνους πάντοτε, μάρτυρες πολλὰ-
κις ὡς Κωνσταντῖνος ὁ Θεσσαλὸς ἐν Ῥυσίῳ τῆς Βυθυνίας,
ὡς ἐν Χανίοις Καλλίνικος ὁ Βερροικίος καὶ Νικόλαος ὁ Φου-
ράκης καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἀναξί τῆς ιδέας τῆς ἐλευθερίας,
προφήτης τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου, Ῥήγας ὁ Βελεστινλῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Ἀπὸ τὴν Μείζονα Ἑλλάδα ὅσοι τὴν ἀγαπῶμεν μὲ πεφο-
τισμένην ἀγάπην περιμένομεν φιλοσόφους οἱ ὅποιοι νὰ ἐκτε-
λέσουν εἰς τὸ πεδίον τῆς σκέψεως ὅ,τι ἔκαμαν καὶ τὰ τέκνα
των, ἐν τῷ πεδῷ τοῦ πολέμου· περιμένομεν δραματούργους
ὑπενθυμίζοντας καὶ ἀπὸ τὴν σκηνὴν τῶν θεάτρων τῆς ἁλλο-
δαπῆς, ὅτι ζῇ ἀκόμη ἡ πατρίς τοῦ Ἀισχύλου, καὶ ζῇ ἑλληνο-
πρεπῶς· περιμένομεν λυρικοὺς ποιητὰς ἀναπνεύοντας τὴν
μεγάλην ψυχὴν τοῦ λαοῦ καὶ πείθοντας τοὺς ξένους ὅτι δὲν
ἐστεῖρευσεν ἀκόμη ἡ γενέτειρά τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Ἀλκαίου·
περιμένομεν βιομηχάνους τολμηροὺς καὶ μεγαλεπήβολους ἐκ-
μελλενομένους δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τὴν Πατρίδα τὰς γαίας,
τὰς ὁποίας τόσον ἡρωϊκὸν αἷμα ἐπότισε καὶ ἐγονιμοποίησε·
περιμένομεν μηχανικοὺς δυναμένους νὰ βάλουν τὴν Τρίτην
Ἑλλάδα εἰς θέσιν ν' ἀμιλλᾶται μετ' οὐ πολὺ πρὸς τὰς μάλ-
λον πεπολιτισμένας χώρας ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν μέσων τῆς
συγκοινωνίας· περιμένομεν Κυβερνήσεις, ἂν ὅχι ἀνωτέρας,
πρᾶγμα ἀρετὰ δύσκολον, τῆς τωρινῆς, τοῦλάχιστον ἀξίας νὰ
τὴν διαδεχθῶν....

Ἄγγελος Πεζζόρο

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Γ. Κέρκυραν. Σ. Μ. Παραμυθίαν. Γρ. Β.
Ζαγοράν Παρακαλοῦμεν νὰ γνωστῇ καὶ πάλιν τὴν σχετι-
κὴν ἀγγελίαν διὰ τὰ ἴδητε τοὺς ὅρους ὑρ εὖς γίνεται ἡ ἀποστολὴ
σειρῶν καὶ τόμων. — Κ. Χρ. Παρισίους. Ἡ διανοὴ γίνεται
ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐκκλησίᾳ, μετὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν. Ἡ ἀποστολὴ
ἐνὸς μόνου φύλλου θὰ μᾶς ἐβάρυνε μὲ ταχυδρομικὰ 2.60 τὰ ὅποια εὐ-
χαρίστως θὰ ἐδαπαλώμεν ὅχι ὅμως διὰ ἐν φύλλον ἄλλῃ διὰ ἐπτά ἂν
ἀναλαμβάνετε τὴν διανομὴν τῶν ἐτέρων ἑξ. Στ. Ν. Κάϊρον, Γρ.
Π. Τάβαν, Β. Κ. Ἀνδρόν, Σ. Α. Ν. Βοστώνη ν. Ζη-
τηθέντα ἀπεστάλησαν.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάνν. Δαμβέργῃ

Διευθυντῇ τῶν Πατρῶν

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α.

Εἰς Ἀθήνας